

Arrest

nr. 40 741 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 10 maart 2009 en heeft zich op 11 maart 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 april 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd door een gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 19 mei 2009.

1.3. Op 18 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juni 2009 aan verzoekende partij bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sidi Bel Abbas en de Algerijnse nationaliteit te bezitten. Uw vader was tot aan zijn pensioen een officier in het leger. Uw broer Mohammad is een kapitein in het leger en uw broer Abdel Nasr was, voordat hij taxichauffeur werd, korporaal. In 1988 verhuisde u met uw familie naar Bir El-Jir (Oran), een wijk waarin voornamelijk oud militairen wonen. Op uw zeventiende kwam u omwille van een handgemeen met een veiligheidsagent van de universiteit in aanraking met het gerecht, doch u werd vrijgesproken en kende hierna geen verdere problemen. Sinds 2006 verdiende u als taxichauffeur de kost. Begin februari 2009 vervoerde u twee onbekende mannen met constructiemateriaal naar Ain Bada, zo'n vijf kilometer van Oran. Op de heenweg praatte u over de problemen waarmee het land had te kampen en op de terugweg vroegen deze mannen u plots hen namen van militairen uit uw wijk door te geven die een wapen in hun bezit hadden. Ze gaven hier geen reden voor en deden u het voorstel op een nogal ludieke manier. U weigerde hierop in te gaan en vertelde niemand over dit gesprek. Uw ouders waren oude mensen en u vreesde dat wanneer u uw broers zou inlichten, zij de politie zouden inschakelen, iets wat u wilde vermijden omdat u het probleem niet wilde 'uitvergroten'. Een tweetal weken later vervoerde u weer dezelfde mannen naar Ain Bada. Ze vroegen u nog eens wat u dacht over hun voorstel en op de terugweg vroegen ze u nogmaals over dit voorstel na te denken en voegden eraan toe dat u geld zou krijgen voor deze informatie. U liet hen duidelijk verstaan niet op hun aanbod te zullen ingaan. Weerom bracht u niemand hiervan op de hoogte. Op 25 of 26 februari 2009 werd u nogmaals door hen aangesproken en toen u zei niet te willen meewerken, zeiden ze u hiertoe te zullen dwingen waarna ze weggingen. Nog steeds bracht u niemand hiervan op de hoogte en ging u niet naar de politie omdat u vreesde dat anders uw familie problemen zou krijgen. Een tweetal dagen later vertrok u, zonder aan uw familie te zeggen dat u problemen had, naar Algiers en verbleef hier een aantal dagen bij een vriend. Via Marseille kwam u dan naar België en vroeg hier op 11 maart 2009 asiel aan. Sinds uw verblijf in België hebt u nog contact met uw familie en met hen is alles in orde.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo beweert u tweemaal aangesproken en zelfs, in kader van een derde ontmoeting, bedreigd te zijn geweest door twee mannen, ze zouden u de namen van militairen in uw wijk gevraagd hebben die in het bezit waren van een wapen. U gevraagd naar de identiteit van deze personen, moet u hierop het antwoord schuldig blijven, ook na een derde aanvaring zou u hieromtrent niets hebben geweten. Gevraagd naar de beweegredenen van deze personen, beweert u dat ze wapens wilden doch de reden hiervoor niet te kennen. U voegt er uitdrukkelijk aan toe niet te weten of het hier extremisten, maffia dan wel criminelen betrof (CGVS pp. 4-6). U gevraagd of u zelf geprobeerd hebt inlichtingen omtrent deze personen in te winnen ontkent u dit en vraagt u zich af waar u over hen vragen zou moeten stellen (CGVS p.9). Gezien u beweert dat deze personen aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Algerije, wekt het toch wel de nodige verbazing dat u blijkbaar zelfs niet eens geprobeerd hebt informatie omtrent deze personen te vergaren, temeer dergelijke informatie van primordiaal belang is om te weten wie u moet vrezen.

U gevraagd of u naar aanleiding van deze problemen uw familie hebt ingelicht en zich tot uw autoriteiten hebt gericht, verklaart telkenmale dit niet te hebben gedaan. U wou niet dat het probleem grotere proporties zou aannemen en uw familie hierdoor in de problemen zou komen. U zou er enkel aan gedacht hebben het land te verlaten daar u van mening was dat wanneer u niet meer aanwezig was, er ook geen probleem meer zou zijn (CGVS pp.5, 7). Deze door u aangehaalde redenen zijn niet afdoende om deze nalatigheid te vergoelijken, temeer u er niet zeker van kunt zijn dat deze personen, nadat u het land had verlaten, zich eventueel niet op uw familie zouden wreken. Of u hen al dan niet zou hebben ingelicht zal meer dan waarschijnlijk voor deze malafide personen weinig of geen rol spelen. Gezien u daarenboven zelf verklaart, behalve een éénmalig incident op uw zeventiende, nooit problemen met de autoriteiten te hebben ondervonden en gezien uw vader een militair op rust is en uw broer een kapitein is in het leger, is het niet acceptabel dat u niet eens een poging hebt ondernomen om de hulp van uw familie en vervolgens uw autoriteiten in te roepen. U hebt met andere woorden, zonder hiervoor een valabele reden aan te kunnen reiken, onvoldoende inspanningen verricht om overleg te

plegen met uw familie (toch met uw broer of vader) en om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen.

Voorts dient nog aangestipt dat u geen valabele reden aanhaalt waarom u zich niet elders in een van de grote stadscentra in Algerije zou kunnen vestigen om uw problemen met deze onbekenden te ontlopen. U hiernaar gepeild kunt immers slechts opwerpen dat wanneer u naar een andere stad zou gaan, deze personen u zullen vinden daar 'de mensen praten' (CGVS p.8). Dit is echter een te vaag en te algemeen antwoord om het interne vluchtalternatief uit te sluiten daar dit louter vermoedens zijn van uwentwege die u niet kunt staven aan de hand van concrete elementen en/of feiten.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt – en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier – is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

Na het gehoor bracht u een medisch attest aan waaruit zou blijken dat u ernstige psychiatrische problemen kent. Op basis van dit document meent u dat u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aangezien u in Algerije het slachtoffer zou kunnen worden van een onmenselijke en vernederende behandeling. In Algerije zal u immers niet kunnen rekenen op een gepaste medische behandeling. Uit uw verklaringen blijkt echter niet uw medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog aangestipt dat u niet bij machte blijkt te zijn enig document ter staving van uw identiteit neer te leggen, dit terwijl u verklaart dat uw identiteitskaart en uw rijbewijs zich nog in Algerije bevinden en uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds contact heeft met het thuisfront (CGVS pp.9, 3). Daarenboven toont u niet aan wanneer u uw land hebt verlaten, noch wanneer u in België bent toegekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48 §2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat uit het gehoorverslag moet blijken dat hij de nodige elementen naar voren heeft gebracht om de identiteit van de twee mannen te achterhalen, in het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' (p. 47, sub 195) ook de asielautoriteiten de verplichting wordt opgelegd om tenminste afdoende inspanning te leveren, en de zorgvuldigheidsplicht aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

De Raad gaat er vanuit dat verzoeker eigenlijk de schending bedoeld van artikel 48/3, §2 en 3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat door zijn medische situatie waarin hij zich thans bevindt het niet kan uitgesloten worden dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 b), het rapport waarvan sprake in de bestreden beslissing niet met zekerheid stelt dat de situatie in Algerije nu veilig is en het geenszins zeker is dat hij in Algerije de gepaste medische behandeling kan bekomen voor zijn psychiatrische problemen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat het, gezien hij beweert dat de personen die hij naar Ain Bada vervoerde aan de grondslag lagen van zijn vertrek uit

Algerije, de nodige verbazing wekt dat hij blijkbaar zelfs niet eens geprobeerd heeft informatie omtrent deze personen te vergaren, temeer dergelijke informatie van primordiaal belang is om te weten wie hij moet vrezen, hij zonder hiervoor een valabele reden te kunnen aangeven, onvoldoende inspanningen verricht heeft om overleg te plegen met zijn familie en om de bescherming van zijn autoriteiten in te roepen, hij geen valabele redenen aanhaalt waarom hij zich niet elders in een van de grote stadscentra in Algerije zou kunnen vestigen om de problemen met onbekenden te ontlopen, uit de analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) en hij niet bij machte is enig document ter staving van zijn identiteit neer te leggen terwijl hij verklaart over een identiteitskaart en een rijbewijs te beschikken in Algerije.

2.4. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' (p. 47, sub 195), aanvoert dat ook aan de asielinstanties de verplichting wordt opgelegd om ten minste afdoende inspanningen te leveren ten einde zoveel als mogelijk de feiten die door de asielzoeker worden aangehaald te achterhalen in het proces tot feitenvinding, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Uit het verhoorverslag opgesteld op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn familie niet inlichtte over zijn problemen, dit terwijl zijn vader een oud-militair is en zijn broer nog altijd bij het leger in dienst is als kapitein, en hij ook geen bescherming zocht bij zijn autoriteiten, terwijl hij sinds het incident op zijn zeventiende nooit problemen kende met deze autoriteiten. Volgens zijn zeggen wilde hij niet dat het probleem grotere proporties zou aannemen en dat zijn familie hierdoor in de problemen zou komen, en zou hij er enkel aan gedacht hebben het land te verlaten. Aan de hand van het gehoorverslag kan worden vastgesteld dat verzoeker geen wettelijke of andere middelen heeft gebruikt om bescherming te zoeken bij de autoriteiten van zijn land of bij zijn familie. Deze vaststellingen die in de bestreden beslissing worden weergegeven worden bevestigd door het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die in Algerije over een identiteitskaart en een rijbewijs beschikt, geen enkel document bijbrengt met betrekking tot zijn identiteit en afkomst.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen, wat in casu niet het geval is.

2.5. Waar verzoeker stelt dat het niet uitgesloten is dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, b) omwille van zijn medische problematiek wijst de Raad erop dat op grond van artikel 48/4 verzoeker zich niet kan beroepen op zijn medische problematiek om zijn verzoek om subsidiaire bescherming te staven.

Met de loutere bewering dat het rapport niet met zekerheid stelt dat de situatie in Algerije veilig is weerlegt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet waaruit blijkt dat "de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard (is) dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict."

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe

te passen.” Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS